

[Valhak.]

konstateres, at vi ikke kan slå følge alle sammen i netop denne sag. Man må jo erindre, at fundamentet til denne reform er lagt med de oplæg, som den nuværende opposition kom med i 1970 og i 1971.

Og så til allersidst: jeg har med vilje undladt at komme ind på Politikens forside i dag og dagens begivenheder i socialudvalget omkring det emne, som artiklen omtaler. Det konkrete forslag er jo ikke modent til behandling her i det høje ting. Jeg vil kun sige én ting: vi har fra første færd peget på netop dette problem uden stort gehør. Nu kommer man i den 11. time og må give os ret. Jeg beklager at måtte sige det: jeg er desværre sikker på, at vi også vil få ret på andre meget vitale punkter i denne sag; hvis regering og regeringspartier ikke besinder sig her i sidste time, så vil dagpengereformen blive en sag, der vil forfølge dette høje ting som en skygge år ud i fremtiden. Derfor har jeg personligt gang på gang opfordret ministeren til at forlade sine bastioner, sådan at vi kunne sætte os sammen og finde et forsvarligt forlig. Det har været forgæves. Det har været en af mine virkelige skuffelser i den tid, jeg har været medlem af dette høje ting.

Kurt Brauer: Det er jo med glæde, man efter at have hørt de tre borgerlige partiers ordførere kan konstatere, at det ikke er det principielle, der skiller os, men økonomiske betragtninger, økonomiske nerver hos de borgerlige, som er for flossede til, at man tør gå i hus med denne ordning sammen med os andre. Det er økonomien, der er de borgerliges trøst og motivering for at møde op her som gladiatorer til kamp mod det, vi andre kalder fremskridt og retfærdighed, og jeg vil da godt sige overfor disse økonomiske betæneligheder, at i socialistisk folkeparti regner vi ikke med, at vi er færdige med debatten om, hvem der nu betaler. Vi regner bestemt med, at vi allerede i morgen vil få et forprang på regeringens vilje til meget snart at tage skridt til at sikre, at de penge, som skal bruges i samfundshusholdningen, bliver hentet de rette steder, men jeg mener altså, at denne debat rettelig bør føres i morgen. Og hvis denne min påstand slår til, at den økonomiske debat skal føres i morgen, hvad er

der så i grunden tilbage af de borgerlige gladiators krigsråd her i dag?

Ja, man kan jo starte fra en ende af ved at begynde med karensdagene. Jeg mener, at der står tilbage nu at konstatere, at hvis der virkelig er et fravær på en arbejdsplads, så er det sådan nu, at vi har brugt stokke for at drive folk hen på denne arbejdsplads, selv om de i grunden ikke havde lyst til at gå der. Fra nu af må arbejdsgiverne finde en gulerod, så de kan få arbejderne til at gå på arbejde, de har ingen chance længere, stokken er i hvert fald blevet til en ganske lille kvist. Vi får 90 pct. dækning og 106 kr.s grænse som den eneste straf, der er tilbage for den arbejder, som ikke kan lide at gå på arbejde.

Jeg mener i øvrigt at vide, at der er en almindelig arbejdsdisciplin, så den store rædsel for, at vi nu vil se befolkningen kaste sig ud i et misbrug af ordningen, er ubegrundet. Jeg mener, det faktisk er sådan på de fleste arbejdspladser, at den pjækkesyge arbejder, arbejderne med de mange blå mandage, også er ham, der står først på fyringssedlen, den dag der alligevel skal fyres folk på grund af arbejdsmangel, og det er også ham, der bliver upopulær hos de kolleger, som skal overtage hans arbejde. Der er såmænd en ganske glimrende selvdisciplin inden for arbejderne egne rækker. Man skal ikke regne med, at nu vil danske arbejdere kaste sig ud i et helt galimatias af socialt bedrageri, det sker ikke.

Jeg vil også lige konstatere, at hvis virksomheder får en voldsom opgang i fraværet, så kan virksomheden altså konstatere, at det er dens egen fejl, det er ikke en retfærdig dagpengeordnings fejl. Virksomheden må kigge indad hos sig selv, den kender problemet i dag med sine funktionærer, nu kommer den til at lære at kende problemet med sine lønarbejdere også, og det må den se at få lært.

Man har nævnt bogtrykfaget som et skræmmeeksempel, og det går selvfølgelig særlig en typograf hårdt på, når hans eget fag skal bruges som skræmmeeksempel. Jeg vil dog lige konstatere, at man glemmer at nævne i sin iver efter at bruge bogtrykfaget som et skræmmeeksempel, at ved at afskaffe de sidste tre karensdage blev der en stigning i udgifterne på 15 pct. i modsæt-